

Arrest

**nr. 61 692 van 18 mei 2011
in de zaak RvV X/ II**

In zake: X
handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn en te handelen in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarig kind X, op 16 maart 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 18 februari 2011 tot weigering tot in over-wegingname van een asielaanvraag (bijlage 13quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 april 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 mei 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. HENDRICKX, die loco advocaat S. BRACKE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster die volgens haar verklaringen op 22 mei 2007 het Rijk binnen kwam diende dezelfde dag een asielaanvraag in.

1.2. De Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de Commissaris-generaal weigerde op 27 juli 2008 verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekster stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Bij arrest nummer 18 332 van 4 november 2008 weigerde de Raad verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Het tegen dit arrest bij de Raad van State ingediende cassatieberoep werd bij beschikking nummer 3735 van 6 januari 2009 niet toelaatbaar verklaard.

1.4. Verzoekster diende op 24 juni 2010 een tweede asielaanvraag in. Aangezien zij geen gevolg gaf aan een oproeping werd zij geacht afstand te doen van deze aanvraag.

1.5. Op 17 september 2010 diende verzoekster een derde asielaanvraag in.

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 8 oktober 2010 de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

1.7. Verzoekster diende op 16 december 2010 een vierde asielaanvraag in.

1.8. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 11 januari 2011 de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

1.9. Op 24 januari 2011 diende verzoekster een vijfde asielaanvraag in.

1.10. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 18 februari 2011 de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag. Deze beslissing, die verzoekster op dezelfde dag ter kennis gebracht werd, is gemotiveerd als volgt:

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat

de persoon die verklaart te heten [S. F.]

[...]

en van nationaliteit te zijn : Afghanistan

die een asielaanvraag heeft ingediend op 24.01.2011 (2)

Overwegende dat

betrokkene op 22.05.2007 voor het eerst een asielaanvraag indiende in België; haar echter op 28.07.2008 zowel de vluchtelingenstatus, als het statuut van subsidiaire bescherming geweigerd werd vanwege het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS); betrokkene op 12.08.2008 schorsend beroep aantekende tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV), waar op 06.11.2008 de beslissing van het CGVS bevestigd werd; betrokkene op 24.06.2010 een tweede asielaanvraag indiende, waarvan op 30.08.2010 afstand werd gedaan door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), aangezien betrokkene zich niet aanbood binnen de daarvoor wettelijk voorziene termijn; betrokkene op 17.09.2010 een derde asielaanvraag indiende, die op 08.10.2010 door de DVZ werd afgesloten met een negatieve beslissing van 'weigering van in overwegingname'; betrokkene op 16.12.2010 een vierde asielaanvraag indiende, die evenwel op 11.01.2011 door de DVZ werd afgesloten met een negatieve beslissing van 'weigering van in overwegingname'; betrokkene op 24.01.2011 een vijfde asielaanvraag indiende, waaruit blijkt dat zij niet naar haar land van herkomst is teruggekeerd; betrokkene hierbij stelt dat haar problemen in Afghanistan nog steeds actueel zijn; betrokkene bij haar huidige asielaanvraag een krantenartikel uit de 'Hewad Daily' dd. naar voren brengt (met verzendingsbewijs), alsook een begeleidende brief van haar advocaat en teneinde haar oorspronkelijke asielmotieven te ondersteunen; in het artikel gesteld wordt dat betrokkene mentale problemen heeft en spoorloos verdwenen is ; er gevraagd wordt om contact op te nemen aan al wie informatie over haar kan verschaffen; betrokkene aan de hand van dit artikel tracht aan te tonen dat zij nog steeds gezocht wordt in Afghanistan; hierbij kan opgemerkt worden dat de asielmotieven van betrokkene reeds gedurende haar eerste asielaanvraag beoordeeld werden; er daarbij door de Belgische asielinstanties geen geloof kon gehecht worden aan de door betrokkene aangehaalde vluchtmotieven; de Belgische asielinstanties dan ook van oordeel waren dat betrokkene haar vrees voor vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de subsidiaire bescherming, niet aannemelijk kon maken; het voorleggen van voornoemd document deze appreciatie niet kan wijzigen, aangezien uit voornoemd artikel nergens blijkt dat het leven van betrokkene in gevaar zou zijn, indien zij zou terugkeren naar Afghanistan; het betreffende artikel overigens louter een opsporingsbericht betreft, waarin gesteld wordt

dat betrokkene verdwenen is, zonder meer; betrokkene daarnaast ook verwijst naar haar huidige verblijfsomstandigheden in België; hieromtrent dient opgemerkt te worden dat dergelijke motieven geen toepassing vinden binnen de Vluchtelingenconventie, waardoor er dan ook geen gevolg aan kan gegeven worden; betrokkene bij haar huidige asielaanvraag bijgevolg geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielpcedure waarin zij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980. De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemde het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de motiveringsplicht zoals voorzien in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Zij verstrekt volgende toelichting:

“De beslissing van verweerster is niet afdoende gemotiveerd en art 3 EVRM werd geschonden;

Verweerster heeft de vijfde asielaanvraag van verzoekster niet in overweging genomen ondanks dat door verzoekster een nieuw element werd voorgelegd dat niet eerder werd aangebracht en dat haar vrees tot actuele vervolging aannemelijk maakt:

Door verzoekster werd immers de originele krant “Hewad Daily “ dd. 03.01.2011 met daarin een artikel voorgelegd waarin vermeld staat dat zij, dochter van [S. S. S.], reeds enige tijd vermist is en dat als iemand haar opmerkt contact met de politie dient te worden genomen;

Verzoekster wijst erop dat dit een poging is van [K. M.] om haar op te sporen aangezien hij daar alle belang hij heeft;

Volgens verweerster is dat krantenartikel geen nieuw element dat erop wijst dat er in hoofde van verzoekster ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15.12.1980;

Uit het artikel blijkt volgens verweerster niet dat het leven van verzoekster in gevaar zou zijn bij een terugkeer naar Afghanistan zodat zij haar appreciatie van de eerste asielaanvraag niet kan wijzigen;

Verweerster werpt op dat het artikel louter een opsporingsbericht betreft waarin verwezen wordt naar het feit dat verzoekster verdwenen is;

Verzoekster benadrukt nogmaals dat dit een poging is van [K. M.] om haar op te sporen aangezien hij daar alle belang bij heeft;

Er dient te worden onderlijnd dat noch verzoekster noch haar familie er belang bij hebben om zulk een artikel te laten publiceren:

Zij verblijft immers in België bij haar ouders die alhier geregulariseerd zijn;

Bijkomend dient rekening te worden gehouden met het feit dat verzoekster geen negatief bewijs kan leveren en dus niet kan aantonen dat noch zij noch haar familie het artikel niet in de krant heeft laten plaatsen;

Het spreekt bovendien voor zich dat [K. M.] niet een uitdrukkelijk bericht gaat laten publiceren waarin hij stelt opzoek te zijn naar verweerster;

De door hem gevolgde werkwijze wordt regelmatig in Afghanistan gebruikt om mensen op te sporen;

Dit gegeven dient door DVZ te zijn gekend, minstens verder te worden onderzocht aangezien minstens een begin van bewijs voorligt;

Gelet op het voorgaande is de motivering van verweerster dan ook afdoend;

Het door verzoekster voorgelegde nieuwe gegeven heeft een duidelijke relevantie in het kader van de door haar ingediende asielaanvraag en diende dus verder te worden onderzocht zodat haar asielaanvraag ontvankelijk diende te worden verklaard; Door niet op zulke wijze te handelen heeft verweerster art. 51/8 Vw miskend;

“Het onderzoek van de pertinentie van een nieuw gegeven houdt een onderzoek in naar de grond van de zaak en veronderstelt de ontvankelijkverklaring van de nieuwe asielaanvraag. De verwerende partij kan in het stadium van de inoverwegingname slechts die nieuwe gegevens die manifest irrelevant zijn in het kader van een asielaanvraag. (RvS 27 november 2002, nr. 113.002, T. Vreemd. , 2003, 126)

Tot slot aangezien het artikel aannemelijk maakt dat [K.M.] nog steeds pogingen onderneemt om haar op te sporen is haar leven in Afghanistan nog steeds in gevaar en werd dus eveneens art 3 EVRM geschonden;”

2.2. Verweerder antwoordt dat in de bestreden beslissing wordt aangegeven dat verzoeksters asiel-motieven reeds beoordeeld werden bij de behandeling van haar eerdere asielaanvraag die negatief werd afgesloten. Hij betoogt dat het door verzoekster, in het kader van haar vijfde asielaanvraag, aangebrachte krantenartikel slechts een opsporingsbericht is waaruit niet kan afgeleid worden dat het leven van verzoekster in gevaar zou zijn bij een terugkeer naar Afghanistan. Hij werpt op dat verzoekster de bestreden beslissing weliswaar bekritiseert, doch dat zij geen concrete elementen aanbrengt waaruit zou blijken dat de appreciatie van de voorgelegde stukken incorrect is. Tevens stelt hij dat de loutere afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten geenszins impliceert dat verzoekster verplicht wordt om terug te keren naar haar land of regio van herkomst en dat waar verzoekster een schending aanvoert van artikel 3 van het EVRM, zij haar vrees niet met concrete bewijzen onderbouwt.

2.3.1. Wat betreft de ingeroepen schending van de bepalingen van de wet van 29 juli 1991 dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477). Verzoekster kan ook niet voorhouden de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen niet te kennen, daar zij ze weergeeft en bekritiseert in haar verzoekschrift.

2.3.2. Artikel 51/8, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, dat verzoekster ook geschonden acht, luidt als volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen”.

Uit voormelde wetsbepaling kan worden afgeleid dat de gegevens die worden aangevoerd in het kader van een meervoudig asielerzoek:

- nieuw moeten zijn, dus niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag;
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de eerdere procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen (RvS 13 april 2005, nr. 143.020; RvS 13 april 2005, nr. 143.021);
- relevant moeten zijn, dus ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster betoogt dat zij bij het indienen van haar vijfde asielaanvraag de *Hewad Daily* van 3 januari 2011 heeft neergelegd en dat in deze krant een opsporingsbericht dat op haar betrekking heeft werd opgenomen. Zij licht toe dat hieruit blijkt dat zij nog steeds gezocht wordt door K. M., een lokale machthebber en dat het plaatsen van berichten in de krant een werkwijze is die in Afghanistan regelmatig gebruikt wordt om mensen op te sporen. Verweerder heeft in de bestreden beslissing, inzake de door verzoekster aangevoerde problemen met K. M., gemotiveerd dat *“de asielmotieven van de betrokkene reeds gedurende haar eerste asielaanvraag beoordeeld werden.”* Deze stellingname vindt steun in het door verweerder neergelegde administratieve dossier. In de beslissing van de Commissaris-generaal van 24 juli 2008 wordt immers uitvoering ingegaan op de verklaringen die verzoekster aflegde inzake haar beweerde problemen met K. M. en werd besloten dat, gelet op het incoherente karakter van deze verklaringen, verzoekster geen vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk maakte en evenmin aantoonde in aanmerking te komen voor de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd bij arrest van de Raad van 4 november 2008 met nummer 18 332 bevestigd. Waar verzoekster voorts aanvoert dat het krantenartikel een duidelijke relevantie heeft omdat uit het artikel blijkt dat zij nog steeds gezocht wordt kan de Raad slechts vaststellen dat, zoals verweerder terecht heeft aangegeven, het krantenartikel slechts een opsporingsbericht is. Uit het artikel blijkt louter dat verzoekster als vermist werd opgegeven en dat personen die inlichtingen over haar kunnen verstrekken gevraagd wordt om zich te wenden tot het dichtstbijzijnde politiekantoor. Het is dan ook geenszins kennelijk onredelijk om te oordelen dat uit voormeld krantenartikel geen *“ernstige aanwijzingen”* inzake het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet kunnen afgeleid worden. De bewering van verzoekster dat uit het krantenartikel blijkt dat K. M. haar nog steeds zoekt en haar leven hierdoor in gevaar is vindt geen steun in dit artikel of in enig ander door verzoekster aangebracht gegeven. Het feit dat verzoekster voorhoudt dat noch zij zelf, noch een van haar familieleden er belang bij heeft een dergelijk artikel te laten publiceren is evenmin van die aard om te besluiten dat het artikel enige relevantie zou hebben en laat niet toe te besluiten dat verweerder op kennelijk onredelijke wijze zou geoordeeld hebben dat verzoekster geen nieuwe gegevens, in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet, aanbracht die betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de asielprocedure waarin ze deze had kunnen aanbrengen.

Een schending van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet kan niet worden vastgesteld.

2.3.3. In zoverre verzoekster nog aangeeft dat haar leven in Afghanistan in gevaar is en de bestreden beslissing dus leidt tot een schending van artikel 3 van het EVRM, moet worden geduïd dat de Raad bij arrest nummer 18 332 van 4 november 2008 reeds heeft vastgesteld dat verzoekster niet in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. Aangezien derhalve – gelet op de doorgevoerde toetsing aan het criterium voorzien in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet – reeds werd vastgesteld dat verzoekster niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst het risico loop onderworpen te worden aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen en zij geen nieuwe gegevens aanbracht waaruit zou kunnen afgeleid worden dat zij het slachtoffer dreigt te worden van door artikel 3 van het EVRM verboden handelingen kan ook geen miskennis van dit verdragsartikel vastgesteld worden.

Het enig middel is ongegrond.

Verzoekster heeft geen gegronde middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien mei tweeduizend en elf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK